

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. február 25.
(csütörtök)

Szepesy László

12. TI VAGYTOTOK A FÖLD SÓJA

Énekek: 229,1-2, 397,1-4

Alapige: Máté 5,13

„Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltápossák az emberek.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert Te *„tegnap és ma és örökké ugyanaz”* vagy, ugyanaz a könyörülő, minket megmenteni eljövő és értünk szenvedő Úr vagy, aki életedet adtad értünk. És a mai napon is ugyanúgy hosszútűrésseddel elhordoztad minden bűnünket, kegyelmesen közbenjársz értünk a kegyelem királyi székénél, és uralkodsz mindenek felett. Életünk eseményeit is irányítod, minden egyes apró részletet: egészen a felkelésünkön át a munkánkon, az otthon lételünkön keresztül, azt is, hogy az Igét hogyan olvassuk, mit kapunk azon keresztül, vagy éppen, mennyire engedelmeskedünk annak. Minden a Te hatalmas kezében lehet.

Magasztalunk és dicsőítünk azért, mert hűséges Pásztor vagy. Ahogy énekelhettük: vezetsz bennünket, legeltetsz igéddel, és vezetsz bennünket a Te utádon. Utánunk is jössz gyakran, mert szükségünk van erre, mert eltévelyedünk, hitelenségéből nem azt cselekedjük, ami akaratod szerint való, hanem saját bűnös szívünk után megyünk. De Te mégis kegyelmesen jössz utánunk.

Magasztalunk Téged, Urunk, hogyha a mai napunk többről szólhatott, mint az ételről, a ruházkodásról, hisz magad mondtad, hogy az élet több, mint hogy mit együnk, vagy hogy mivel ruházkodjunk. Dicsőítünk azért, ha a mai napon az odafelvalókkal tudtunk foglalkozni. Nemcsak csendességben, hanem úgy, hogy gyermekeidként élhettünk, akár dolgozva, akár gyermekeket nevelve, akár egyedül töltve a napot, vagy éppen egymást keresve. Dicsőítünk és magasztalunk,

12. TI VAGYTOTK A FÖLD SÓJA

hogyha így megáldottad a napunkat, és bűnbánattal jövünk Eléd, hogyha nem így volt. Mert a mi bűnünk az, hogyha nem hittünk Neked, hogyha csak e világ dolgaira néztünk, és a test szükségleteire. De magasztalunk azért, hogy Te azért szólítottál meg, hogy új életben járass bennünket, és ezért is igédet adod újból és újból, hogy formálj, a megszentelődés útján vezess minket.

Szeretnénk kérni, hogy ezen a ma esti alkalmon is hadd történjék ez, a Szentlélek hadd formálja szívünket, hitünket, életünket, kérünk, hogy tegyen egyre inkább Hozzád hasonlóvá, és segíts megértett feladatunkat elvégezni örömmel, őszinte szívvel, és Neked való igazi szolgálattal. Így kérünk, hogy tárd fel az Ige üzenetét számunkra, hirdettesd Te magad az igét, és add meg kegyelmesen, hogy gyümölcsei hadd lehessenek, amelyeket az emberek látva, Téged dicsőítenek, és nem minket.

Így kérünk, áldd meg együttlétünket, igédre való közös figyelésüket Krisztusért, kegyelmedből!

Ámen.

Igehirdetés

Amikor Jézus Krisztus az apostolokat tanította, gyakran használt a hétköznapi életből vett képeket. Részben azért tette ezt, hogy tanítványai könnyebben megértsék az Ő üzenetét, másrészt pedig azért, hogy mivel a hétköznapi életből vett képek ezek, ezért gyakran találkozunk velük, és így sokszor visszaemlékezhetünk mindarra, amit Ő tanított azokon keresztül nekünk. Mai igénk üzenete is egy ilyen mindennapokban használt konyhai alapanyaghoz kötődik, mégpedig a sóhoz. Azt mondja Krisztus, hogy mi, azaz az Ő tanítványai vagyunk, e földnek a sója. Ezen a metaforán keresztül egy feladatot és egy figyelmeztetést ad nekünk Megváltónk.

Mielőtt rátérnék arra, hogy mit is jelent ez a metafora, és mit üzen nekünk azon keresztül Isten, előbb arról kell beszélnünk röviden, hogy ez az újabb tanítás a Hegyi beszédben nem egy önálló rész, hanem szorosan kapcsolódik az előző és az ezt követő versekhez. Miről beszélt Krisztus korábban? Arról, hogy a tanítványokat Krisztussal való kapcsolatukért, az evangéliumban való hitükért és istenfélő életükért üldözni, szidalmazni és háborgatni fogják. Ezek után beszél Krisztus arról, hogy „*ti vagytok a föld sója*”, Isten titeket sóvá és világossággá tett. Ezt követően Krisztus figyelmeztetést is megfogalmaz ezekben a metaforákban. De mire figyelmeztet? Arra, hogy sóként ízetlenné ne váljunk, világossággként pedig ne akarjunk elrejtőzni. (Erre utal az elrejtett város, és elrejtett gyertya képe. A sóval kapcsolatban pedig az hangsúlyos, hogy ízetlenné válhat.) Mi okozhatja a változást a hívő ember életében, hogy ízetlenné váljon, vagy el akarjon rejtőzni? Hát részben pont az az üldözés, amiről Krisztus korábban beszélt, az a szidalmazás, az a gúnyolás, amiben a hívőknek része lehet. Nem akarjuk felvállalni keresztyén voltunkat, mert az kellemetlen, megtagadjuk az árnyoldalát a hívő életnek. Sok hívőt veszélyeztet és kísért az, hogy amikor bizonyos mértékben szenvedniük kell a hitükért, akkor inkább lemondanak a só voltukról, azaz ízetlenné válnak, vagy le akarnak mondani ar-

ról, hogy világosság legyenek a világ számára, és inkább el akarják rejtteni fényüket, az evangélium tiszta tanítását, hogy így megszűnjön a fájdalmuk, ne kelljen a gúnyt és a többi háborgatást elszenvedniük. Ennek tükrében érthetjük meg még jobban azt, amit Krisztus mond, hogy Ő sónak és világosságnak rendelt bennünket, tehát van egyfajta feladatunk, kötelességünk, hogy ezt betöltsük, és Ő erre akar minket emlékeztetni és buzdítani. Ugyanakkor figyelmeztet is minket arra, hogy büntetésben lesz részünk, ha ezt a szolgálatot nem teljesítjük (erre majd később bővebben kitérünk). Krisztus tehát arra tanít és buzdít minket ebben az igeszakaszban, hogy minden üldöztetés, hátrátétel ellenére és közepette is, töltsük be Istentől kapott küldetésünket, legyünk a föld sója és a világ világossága, és ne mondjunk le ezekről azért, mert ideig-óráig tartó szenvedésben kell részesülnünk.

Mindezek tisztázása után térjünk rá alapigénk magyarázatára, választ keresve arra a kérdésre, hogy mit értett Krisztus az alatt, hogy mi, hívők vagyunk a föld sója. Mi a közös ebben a konyhai alapanyagban és Krisztus tanítványaiiban? Sokféle magyarázatot hallhatunk ezzel kapcsolatban, az interneten is. Az igemagyarázók beszélnek arról, hogy a sót – mivel régen nem volt hűtő – bizonyos élelmiszerek tartósítására használták, így Krisztus korában is, ami nélkül sok hús megromlott volna. Ugyanígy – mondják az igemagyarázók – Isten a tanítványokat arra használja, hogy gátat vessen az emberek romlottságának, és az evangélium hirdetésével megőrizze őket a végső romlástól. Van a bűnből eredő halál kultúrája, amely elkárhoztatja az embert, ezzel szemben a hívők az evangélium által az életet képviselhetik. Mások arról beszélnek, hogy az ókorban a szennyeződésektől megtisztított só nagyon drága volt, ezért a köznép olyat használt, ami bizonyos mértékben szennyezett volt homokszemekkel vagy más anyagokkal. Ezért az asszonyok ezt a szennyezett sót, (amit akár még a Holt-tenger partján is megtaláltak) kis zacskókba tették, ezt tették bele a levesbe, amiben a főzés során kioldódott a só, és nem maradt más, csak a szennyezett anyag, ami már nem volt másra jó, csak arra, hogy kidobják, és az utcán az emberek eltapossák. Ez a magyarázat arra mutat rá, hogy a só addig használható, amíg ízt ad az ételnek, ugyanígy – értsük jól – a hívőket is Isten arra használja, hogy ízt adjanak sokak életének. Akármelyik magyarázatot is fogadjuk el, akár mindkettőt, két dolog bizonyos. Az egyik, hogy Jézus Krisztus a folytatásban a só megízétlenüléséről beszél, tehát Ő elsősorban a só ízesítő hatására gondolt. Másodszor pedig, hogy sokkalta fontosabb azt megértenünk, hogy mi tesz minket, hívőket sóvá, és milyen munkára, szolgálatra gondolt Krisztus, amikor minket sóknak vagy másokat megsózóknak hívott.

Miért nevez minket Krisztus sónak? Vagy még pontosabban, bennünk mit nevez sónak? Mert hogy nem mi magunk, bűnös emberi természetünk a só, az egyértelműen kiderül a Márk 9,50-ből, amelyben Krisztus ugyanezt a metaforát használva azt mondja: „*legyen bennetek só...*”. Tehát Krisztus azt mondja, hogy a só nem mi vagyunk, hanem valami bennünk. Ugyanezt a magyarázatot támasztja alá az is, hogy Krisztus a világ világosságának hív a későbbi versekben minket, a János 8,12-ben viszont magát nevezi így: „*én vagyok a világ vilá-*

12. TI VAGY TOK A FÖLD SÓJA

gossága”. A kettő egyszerre csak úgy lehet igaz, hogy Ő a világ világossága, és mi is azok vagyunk, ha Krisztus hit által a szívünkben lakik, tehát Ő maga a világosság a mi életünkben is. Úgy lehetünk mi világosság, ha Ő világít, és az Ő igéje világít az életünkben. Azaz a világosság esetében sem emberi természetünkre gondolt Mesterünk, hanem arra, hogy Istentől kapjuk a világosságot a szívünkbe, és annak hordozói vagyunk. Ugyanez igaz a sóra nézve is. Nem mi vagyunk a só, hanem bennünk van, azaz hordozói vagyunk. De mi ez a só?

Konkrétan mondjuk ki, világosan fogalmazzuk meg: Isten igéje, az evangélium és Krisztus maga. Mennyei Atyánk az evangélium tanításával akarja megszózni ezt a világot, és akar megmenteni – értsük jól –, „tartósítani” bennünket az örök életre, és az evangélium örömeivel, a Hegyi beszéd elején említett boldogsággal akarja megfűszerezni az emberi életet, amely a bűn miatt teljesen íztelen. Ezt a magyarázatot támasztja alá az is, hogy az a görög kifejezés, amit Krisztus a megízetlenül szóra használ, más igeversekben azt jelenti, hogy bolonddá lesz valaki. Mondok példát. Az 1Korinthus 1,20-ban is szerepel ez a görög szó, amikor Pál azt mondja: „*Nemde nem bolondsággá tette-e Isten e világnak bölcsességét?*” Ebben a mondatban ugyanez a görög szó azt jelenti: bolonddá válni. Ilyen értelemben szerepel a Róma 1,22-ben is, ami azt mondja: „*magukat bölcseneknek vallván, bolonddá lettek*”. A megízetlenülés tehát bolonddá válást jelent máshol, ami segít jelen igeszakaszunk megértésében, mert az evangélium sója, Isten igéje nélkül minden emberi bölcsesség, okoskodás íztelennek, bolondságnak bizonyul Isten előtt. Az evangélium nélkül így néz Isten az emberi bölcsességre. A lényeg tehát az, hogy Isten nekünk, hívőknek adta a Jézus Krisztusról szóló örömhírt, evangéliumot, amit általunk akar terjeszteni, mintegy ezzel besózva a földet. A hirdetett ige által akarja élő hitre vezetni az embereket, és az ige ígéreteiben való hit által akarja nekik adni mindazt a boldogságot, amiről a Hegyi beszédben is eddig beszélt. Lássuk meg Krisztus gondolatmenetét: először beszél a boldogságról, „*boldogok vagytok*”, és akkor az embereken felvetődhet a kérdés, hogy én hogyan lehetek boldog, ezért Jézus beszél az üldözésről, hogy ez nem egy egyszerű, de az üldözés során is megmaradó boldogság, és utána beszél arról, hogyan kaphatja meg azt az ember. Úgy, hogy megkapja a sót és a világosságot, ugyanis attól, az evangéliumtól lehetünk boldogok. Látjuk tehát Krisztus gondolatmenetét, a Hegyi beszédben hogyan halad előre? Isten igéje nélkül nincs ilyen boldogság. Krisztus nélkül nem tudjuk megtapasztalni, és nem élhetjük meg, mit jelent az Ige szerint boldognak lenni.

A sózás a zsidó nép számára még egy külön jelentéssel is bírt. Ez pedig az, hogy Isten a 3Mózes 2,13-ban megparancsolta nekik, hogy „*minden te ételáldozatodat pedig sózd meg sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója; minden te áldozatodhoz sót adj.*” Halljuk, hányszor ismétlődik meg: adj hozzá sót. Ez nagyon röviden annyit jelent, hogy Isten arra akarta tanítani ókori népét, hogy áldozatuk önmagában íztelen az Úr előtt, és Isten arra akarta tanítani őket, hogy ez az íztelenség a bűneik miatt van. A bűnös ember mutat be áldozatot, azt megfertőzi a bűn, ezért ah-

hoz hozzá kell adni valamit, ami kellemessé teszi az Úr számára (nem mintha Ő az ízeket nézné, vagy az ételből evett volna, ezt jelképesen, a mi értelmünkhöz alkalmazkodva mondja). Ennek látható eszköze volt a só. Tudjuk jól, hogy a só tisztító hatással is bír, régen az orvosok sebek tisztítására is használták. Az Úr az áldozatok megsózásával azt akarta kifejezni, hogy valaminek meg kell tisztítania a bűnös ember áldozatát, hogy szent és tiszta legyen. Tudjuk jól, hogy ez a só Jézus Krisztus egyetlenegy tökéletes áldozata volt, az Ő vére az, ami „*megtisztít minket minden bűntől*”. Napjainkban Krisztus az Ő Igéjével akar megtisztítani minket, az Ő vérén keresztül, és az Ő Igéjének elhívése által, azon keresztül szentel meg bennünket magának, ahogyan azt a János 17,17-ben is olvashatjuk: „*Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.*” Mi az, ami megszentel, tehát bűntől szabadít és szentté tesz? Isten ígéje. Igéje által végzi el a Szentlélek ezt a munkát. Tehát Isten ígéje sóként megszentel bennünket, és ezt a szentséget kell a többi ember előtt megélnünk, ezt az ígét kell tovább adnunk, hogy a hitetlen ember is megtérjen bűneiből, és az ige megszentelje életét, ahogy a hívőkét is.

Összefoglalva tehát, amikor Krisztus azt mondta, hogy „*ti vagytok a föld sója*”, akkor arra gondolt, hogy a hívők ismerik és hiszik Isten ígétét, aminek hirdetésével besózzák a világot. Ez a nagy feladat az, amit az Úr nekünk adott. A só hasonlat hármassal jelentéssel bír tehát: tartósít, ízt ad, megtisztít. Ugyanígy Isten ígéje elvezethet minket a lelki halálból az életre; kedvessé, örömtelivé és boldoggá teheti életünket Isten és az emberek szemében; valamint megtisztíthat minket a bűneinkből, megszentelve minket. A tanítványok tehát Isten munkájának eszközeivé tettek ebben az életben, és rajtuk keresztül akarja az Úr az Ő munkáját elvégezni, az Ő ígétét hirdetni akarja a mi szavainkon, a mi bizonyágtételünkön keresztül, de a mi életünkön és a mi cselekedeteinket felhasználva is, mert az is igehirdetés lehet, ahogyan valaki megéli Krisztusba vetett hitét.

Mennyire van szükség erre a szolgálatra? Ettünk mi már olyan ételt, például levest, amiből teljesen hiányzott a só? Valószínűleg előfordult mindannyiunkkal már ez. Hiába van benne mindenféle finom zöldség, a legfinomabb hús és tészta, akkor is borzalmas íze van a levesnek. Az ember megkóstolja, és megborzong tőle, mert érzi, hiányzik belőle valami. A só ennyire szükséges az ételhez, nélküle íztelen lesz. A só viszont teljesen megváltoztatja azt. Mi lett volna Jézus korában a hússal, ha nem sózzák meg? Teljesen megromlik néhány nap alatt a nagy melegben, bűdössé, rothadttá válik, és az egész ki lehet dobni. Röviden: Krisztus azt mondja, hogy amennyire szükség van a sóra az ételekhez, és nehezen viseled el annak hiányát, gondolj bele, hogy annyira szüksége van az embereknek Isten ígétére, és arra, hogy te sóhordozóvá és sószóróvá legyél. Mert Krisztus azzal, hogy azt mondja, az Ő tanítványai hordozzák a föld sóját, azzal azt is mondja, hogy minden emberi gondolat és cselekedet íztelen, romlott, tisztátalan Előtte, olyan íztelen, mint az a leves, amire emlékszünk. Azt mondja, hogy e nélkül a só nélkül ilyen az emberi élet Isten előtt: sótlan. Ha nem hiszük el, hogy mennyire szükség van az evangélium hirdetésére, akkor

12. TI VAGYTOTK A FÖLD SÓJA

1 nap hagyjuk ki a sót az ételből, emlékeztessen minket arra, hogy ilyen a bűnös emberi élet Isten ígéje és a Szentlélek nélkül. És amikor újból sót eszünk, valószínűleg jól fog esni, még jobban, mint korábban, akkor meg emlékezzünk arra, milyen nagy változást ad az Úr valakinek az életében az evangélium által.

Gondoljuk végig, hogy a boldogmondásokban említett élethelyzetekben milyen boldogságunk lenne, ha az evangélium örömhíre és Isten ígéje nem lenne igazi vigasztalásunk, mert a boldogmondások második fele mindig valamilyen ígéret. *„Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyek országa.”* Mi lenne, ha hiányozna a második rész a boldogmondásokból, az ige, az ígéret? Milyen életet élnénk, és élnek sokan egyébként, akik nem hisznek az Úrban? Lelki szegénységben, olyan nagy nyomorúságban, amelyet gyakran észre se vesznek egyébként, mert vakok vagyunk meglátni a saját szegénységünket. Sok minden készítené minket sírásra, hány ember zokog egyedül csöndes óráiban a szobájában, mert fáj az élet, fáj a gyermekek eltávozása, fáj az, hogy esetleg nem foglalkoznak velünk, a kudarc, a sikertelenség, más ember akarok lenni, és önerőből nem megy. Az ember sír, és nincs vigasztalása, nincs igazi vigasztalás. Emberi vigasztalás lehet, hogy van, de az nem megoldás, nincs Istentől jövő vigasztalás, ha nincs ige. Éhezni és szomjúhozni az igazságot, amit sose kapnánk meg, nem lenne rá reménységünk és ígéretünk. Borzalmas még belegondolni is. A szelídeket eltaposnák, kihasználnák, állandó háborúságban élnénk egymással, ahogyan egyébként sokan töltik is mindennapjaikat, akár házastársukkal, családjukkal vagy bárki mással, szomszédal is lehet, és nem lenne, aki békét hozna, mert nem lennének *„békességre igyekezők”*. És így a háborúság megmaradna, nem lenne remény a változásra. Szörnyű egy élet, Testvérek, de ez az ige, a só nélküli élet valósága, amiről Krisztus beszél. Az evangélium, örömhír nélküli világ nem ismeri az igazi örömet, nem ismeri az egyetlen megmentőt, aki a végső kárhozatból szabadít meg bennünket, és nem ismeri meg az igazi, Isten akarata szerinti életet sem.

Nagy szükség van tehát az evangéliumra! Szükség van az ige hirdetésére. Arra, hogy a hívők hintsék a sót, szóban, tettekben hirdelve, hogy az Istenben nem hívők érezzék Isten ígéjének fűszerét, ízét. Szükség van arra, hogy a robotmunka közben valaki úgy dolgozzon, kilógva a sorból, hogy örömmel végzi, ami rábízott, nem pedig kényszerből és muszájból, becsületesen, szorgalmasan, munkatársain nem átgázolva, hanem segítve őket végezze a mindennapi munkát. Milyen só az ilyen ember a környezetének! Szükség van arra, hogy a sok válás és csonka család között valaki az Ige szerint szeresse házastársát, ragaszkodjon hozzá, megelégedjen vele, gyönyörködjön benne, szükséges, hogy a szülők az Ige szerint neveljék gyermekeiket, vállalják felelősségeiket és teendőiket a családban, és ne tehernek érezzék a gyermeket, hanem Isten ajándékának – ahogyan az Ige mondja. Szükség van arra, hogy a gyülekezet jó értelemben kilógjon az ember alkotta csoportok közül, ne csak egy hobbi kössön össze bennünket, mint egy golfklub tagjait, hanem a Szentlélek maga. Szükség van arra, hogy Isten legyen a középpontban és az Ő Igéje, annak tanulmányozása, átgondolása, megélése, egymás segítése ebben, a bukásokban támogatás, ha kell, szere-

tetteljes intés. Szükség van arra, hogy a keresztyén gyülekezetek igeközpontú gyülekezetek legyenek, igehirdető, sőt hirdető és szóró gyülekezetek. Mennyi öröm és mennyi segítség van ebben, és mekkora veszteségünk, ha ezt nem hisszük el, és nem így élünk.

Pont ezért vegyük Krisztus kijelentését felszólításnak is: ti, Krisztus tanítványai, legyetek sóvá a világ számára! Ne tartsátok meg magatoknál azt, amit Isten nektek adott, ne tartsátok meg a sót, az Ő Igéjét, hanem szavaitokkal mondjátok el minél többeknek, életetekkel ragyogtassátok fel azt, és bizonygatótételekkel hívjátok az embereket megváltó Urunkhoz, az Ő kegyelmének királyi székéhez!

Ezt a szolgálatot Isten nemcsak a gyülekezet szolgálóira bízta, nemcsak a lelkészek, presbiterek, hittanoktatók feladata, hanem minden hívőé! Krisztus ott a jelenlévőknek mondta, nem hívta ki a tömegből azt a néhány szolgáló embert, hogy gyertek csak, mondani akarok nektek valamit, hanem az ott lévőknek mondta: „*ti vagytok a föld sója*”. Nem azt mondja a tanítványoknak, hogy ti vagytok Júda sója, hanem a föld sója. Ez annyit jelent, hogy akárhol éltek, akárhol vagytok, biztosak lehettek abban, hogy vannak emberek, akiknek szükségük van az Igére, Isten sójára! Ne mondjatok le Isten ígéje hirdetésének szolgálatáról semmiért, hiszen az kiváltság, a királyok Királyának követői lehettek, az Ő üzeneteit, parancsait adhatjátok tovább, és élhetitek meg mások előtt. Komolyan kell ezt venni, és nem szabad lemondani róla. Ezt helyettünk senki más nem fogja elvégezni, senki nem fogja Isten ígéjét hirdetni a hívők helyett. Még az a teológiai professzor sem, aki lehet, hogy fejből rengeteg igeverset tud, de tagadja a Biblia tévedhetetlenségét vagy kijelentett voltát. Ezt a feladatot Krisztus ott a hegyen – és a mai napon is – az egyszerű emberekre, halászokra, bűnös vámszedőkre, orvosokra, napszámosokra bízta, akik hittek Benne, és Tőle tanultak, akik Tőle vették az ígét. Ugyanígy teszi ezt ma is: ránk bízta, hívőkre.

Krisztus tehát ezzel a méltósággal ruházott fel minket, hogy a föld sói, az Ő ígéjének hordozói, megélői és továbbadói lehetünk, mert ez a feladat nemcsak egy munkát jelent, hanem kiváltságot is. Az ókorban a só nagy értéket jelentett. Sok országban az arany után a második fizetőeszköz volt. Tudunk történelmi beszámolókról, hogy katonák a zsoldjukat sóban kapták meg. Amikor tehát Isten azt mondja, hogy sót adott nekünk, amit tovább kell adnunk, akkor azt mondja, hogy kincset bízott ránk, olyat, amit nem tarthatunk meg csak magunknak. Természetesen mi is részesülünk benne, mi is élvezői lehetünk annak, de nem tarthatjuk meg, osztozkodnunk kell azon másokkal, mert Isten nálunk teszi le letétben a másik kincsét. Ami az övé, azt te és én kapjuk meg, és nekünk azt tovább kell adnunk, oda kell adni a címzettnek. Ha nem, akkor tolvajok vagyunk – bocsánat a kifejezésért –, megraboljuk a másikat Isten ígéjétől. Gondoljuk végig tehát mindezek fényében hívő életünket, hogy valóban sóvá lettünk-e családtagjaink, munkatársaink, barátaink, szomszédjaink, gyülekezetünk számára? Mert itt, a gyülekezetben is egymást sózzuk az Ige bátorító szavaival. Hallják-e tőlünk Isten ígéjét mindazok, akikkel naponként beszélgetünk, vagy csak a hírekről, pletykákról tudunk beszélgetni, és az Ige nem kerül elő?

12. TI VAGY TOK A FÖLD SÓJA

Te, hallod, mit olvastam reggel az Igében, és hogyan bátorított az meg engem? Vagy múltkoriban milyen szomorúság töltött el, és Isten ígéje hogyan vigasztalt engem? Lehet, hogy neked is vigasztaló! Miközben halljuk nemcsak a médiában, hanem embereken keresztül beszélgetésekben is e világ bölcsességeit, merjük-e mi is az egyedül bölcs Istenhez, a testté lett Igéhez, Jézus Krisztushoz hívogatni felebarátainkat? Ott vannak-e a mi szívünkön és ajkunkon is a Biblia bünt leleplező, feddő, vigasztaló, bátorító, megtérésre hívó és a kegyelemre mutató igéi? Ezekkel van-e tele a mi szívünk? Vagy csak e világ problémáival és aggodalmaival, amelyek kiszorítják az igét, és nem hagyják, hogy gyümölcsözővé legyenek bennünk? Isten ígéretei jelentik-e a sót, az ízt a mi életünkben is? Itt nemcsak arról van szó, hogy a másoknak az lehet, hanem neked az-e? Az ige az a só, az a fűszer, az az íz, amely különlegessé teszi az életedet? Isten ígéretei, a benne való reménység, az Ő kegyelme és szeretete. A boldogmondások szerint tapasztaljuk-e az Úrtól jövő igazi boldogságot még akkor is, miközben sírunk, vagy igazságtalanságokat kell elszenvednünk? Életünk átrendeződött-e már úgy, hogy ne csak önmagunk szükségleteire gondoljunk, hogy az én bűneim legyenek megbocsátva, az én szolgálatom legyen rendben, hanem úgy, hogy mások körül forogjanak a mi gondolataink, hogy másoknak szüksége van a nálam lévő sóra? Törődünk mi azzal is, hogy Isten másokhoz küld minket, különösen is azokhoz, akik még nem ismerik Őt, nem hisznek Őbenne? Isten azért váltott meg minket, és adta nekünk az Ő igéjét, hogy sóvá legyünk, sót tovább adókká. Betöltjük-e mi ezt a feladatunkat?

Látjuk tehát, hogy ebben az igében Krisztus bátorít minket azzal, hogy nagy méltóságot adott nekünk, a föld sójává tett bennünket. Másrészt viszont figyelniünk kell ennek az igének a figyelmeztetésére is, hiszen ennek az igeversnek a nagyobbik részében Krisztus óva int minket attól, hogy elveszítsük ízünket, amit Isten nekünk adott. Az elején egy rövid mondatban azt mondja, hogy „*ti vagytok a föld sója*”, és utána hosszan tárgyalja, hogy mi történik, ha íztelessé válunk. Krisztus a só metaforáját továbbviszi, és a büntetést is ezen keresztül magyarázza meg nekünk, és adja nekünk a figyelmeztetést. Azt mondja, hogy a só csak addig használható, amíg nem veszíti el az ízét. Mit jelent az, hogy a só elveszíti az ízét? Hiszen a só ezt nem szokta megtenni! A kémikusok is hangsúlyozzák, hogy a NaCl egy szilárd vegyület, ami nem bomlik fel egykönnyen. De arra is felhívják a tudósok a figyelmet, hogy a só csak akkor veszíti el az ízét, ha valami szennyeződéssel keveredik, vagy feloldódik. Tehát Krisztus erre figyelmeztet minket. Ha a világhoz ragaszkodunk, és többé nem akarunk a föld sója lenni, és lemondunk Isten ígéről, akkor elveszítjük az ízünket. Ha a hívők lemondanak arról, hogy az élő igét hirdessék, ha lemondanak az életszentségről, hogy azt megélik, és azt választják, hogy úgy akarnak élni, mint a hitetlenek, mert az kényelmesebb, és a testi vágyakat jobban kielégíti, hogyha csak be akarnak olvadni a bűnösök közé, és nem akarnak kitűnni hitükkel, akkor elveszítik ízüket. Ha a korábban említett üldözések hatására úgy dönt a hívó ember, hogy nem kell neki az igét nyilvánosan felvállalni, mert az fájdalmat okoz számára, és nem kell azt neki továbbadni, és úgy kezd gon-

dolkozni, hogy elég az, ha az én életemet sózza meg, de nem kell továbbadnom azt az üzenetet, akkor a só ízét veszti. Ha valaki megelégszik azzal, hogy csak templomba jár, és negatív értelemben csak vallásos módon él, akkor élete íztelen lesz, mert nem hajlandó komolyabban elköteleződni Isten mellett, az Ő igéjét nem veszi komolyan, csak hallgatja, de annyira nem fontos számára, hogy aszerint éljen, és meg is változzon az élete. Ha nem vállalja fel a keresztyén ember a szidalmazást, időnként a kirekesztést, gúnyt, és más ehhez hasonlókat Krisztusért, akkor a só íztelen lesz. Akkor hiteltelenné válik az igehirdető ember. Ha azt mondja, hogy hisz az evangéliumban, de élete továbbra is arról beszél, hogy bűneihez két kézzel ragaszkodik, akkor senki nem fogja elfogadni tőle a sót. Akkor élete íztelen lesz mások szemében, teljesen érthető módon. Mondhat akármit, kegyeskedhet, de igaz lesz rá a mondás, amit valószínűleg jól ismerünk: a tetteid olyan hangosan szólnak hozzám, hogy ettől nem hallok, amit egyébként mondasz. Hiába mondjuk akkor az igét, de a tetteink, életünk teljesen másról beszélnek.

Krisztus igazi tanítványai nem válhatnak ilyenné, figyelmeztet minket az Ige, figyelmeztet Krisztus maga. Megváltónk három dologra hívja fel a figyelmünket ezzel a bűnnel kapcsolatban. Először is azt mondja, hogy ha valaki magát hívó embernek mondja, de közben beszéde és élete ilyen íztelen, akkor annak az embernek nagyobb a bűne, mint a hitetlennek, mert sószóróvá kellene lennie, de maga megízetlenül. Miért nagy ennek az embernek a bűne? Mert a sótlan embereknek – értsük jól – még van reményük arra, hogy sót kapjanak a hívóktól. Az Istenben nem hívó embernek még van ideje és lehetősége igét kapni az Úrtól a hívőkön keresztül. Viszont mit mond Krisztus? De ha maga a só az, ami megízetlenül, ha maga a hívó veszíti el az igét, magát a sót, és már nem jelent számára az ige semmit, akkor – kérdezi Krisztus – *„ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg?”* A válasz egyértelmű: semmivel, nincs értelme a sótlan sót megsózni, akkor azt az ízes sót inkább rögtön az ételbe kell tenni, nem a sótlan sóba. Pont ezért azt mondja Krisztus, hogy aki látszólag hívónek mondja magát, de a golgotai kereszt evangéliumát és erejét nem ismeri, és ténylegesen nem hiszi, sót, elutasítja, akkor mi reménye marad? Ha tudja az evangéliumot, de elutasítja, akkor nem marad semmi. Kálvin János találóan fogalmaz: *„gyógyíthatatlan a betegség, mikor az ige szolgálói és hirdetői önmagukat rontják meg és teszik íztelenné, mert nekik kellene sójukkal megfűszerezni a világ többi részét”*.

Továbbá, másodszor, Krisztus arra hívja fel a figyelmünket, hogy Isten számára az ilyen ízét, igéjét vesztett emberek használhatatlanok. Akik lemondanak az ige hirdetéséről, megéléséről, azok nem töltik be Istentől kapott szolgálatukat, amely minden hívőnek adatott. Ezért hangsúlyozza a folytatásban Krisztus a sóval kapcsolatban, hogy ha ízét veszti, *„nem jó azután semmi-re”*. Ezt Isten mondja, Testvérek, nem én –, *„nem jó azután semmi-re”*. Súlyos diagnózis ez, de kijózanító is. Olyan alapvető feladata, szolgálata a hívó embernek az ige továbbadása – mondja ezzel Krisztus –, hogy ha azt nem tölti be, akkor használhatatlanná válik Isten szemében. Most ezzel nem azt akarom

12. TI VAGYTOK A FÖLD SÓJA

mondani, hogy Isten ne lenne elég hatalmas ahhoz, hogy egy ilyen bűnös embert is használjon akarata megvalósításához, Őneki van erre hatalma, de olyan értelemben mondja azt, *hogy „nem jó azután semmire”*, hogy az ilyen emberek Isten nem tekinti aktív munkatársainak, hanem csak passzív eszközeinek, akik nem tudják, hogy mire használja őket az Úr. Vigyázzunk, *„nem jó azután semmire”*, nehogy ebben az állapotban találjuk magunkat.

Az ilyenek büntetése Krisztus szerint súlyos: az ízét vesztett só nem jó semmire, ezért *„kidobják és eltáposzák az emberek”* – fejezi be Krisztus a metaforát. Legyen ez figyelmeztetésül nekünk, hogy ragaszkodjunk Isten ígéjéhez, de ne annyira, hogy ne tudjuk azt tovább adni. Ragaszkodjunk ehhez, hogy Isten sóvá tett bennünket ebben a világban, és ragaszkodjunk mindahhoz, amit Ő az Igében kijelentett. Ne a saját gondolatokat, hanem az ígét adjuk tovább. Tehát Isten sóvá tesz bennünket, hívókat a saját környezetünkben, még pedig a nekünk adott ige által. Különböző mértékben tudjuk és merjük hirdetni az ígét szavainkkal. Nem kell egymáshoz hasonlítgatnunk magunkat ebben a dologban, mert valaki így mer beszélni az ígéről, valaki úgy. A lényeg az, hogy kezdj el beszélni Krisztusról, kezdj el bizonyosságot tenni, kezd el tovább adni mindazt, amit kaptál az Úrtól! Nem kell szép szavakkal, hanem mindazt, amit megértettél, egyszerűen mondd el, add tovább. Nem kell egymáshoz hasonlítgatni magunkat, viszont annak, hogy Isten megsózza mások életét általunk bizonyos mértékben, mindannyiunkra nézve igaznak kell lennie, mindannyiunknak só továbbadójává kell lennünk. Kívánom, hogy dicsőíteni tudjuk Urunkat ezért az Ő csodálatos munkájáért, mert csodálkozunk erre is rá, hogy rajtunk keresztül, minket, bűnös embereket felhasználva, akaratumat, életünket, hitünket bevonva akarja mások életét megfűszerezni az Ő Igéjével! De rettentően el is minket ez az ige, Krisztus intése attól, hogy erről az igitovábbadó szolgálatainkról valamikor megfeledkezzünk vagy lemondjunk önként azért, mert valami kellemetlenség ér érte minket. Isten Szentlelke tegyen valóban bennünket a világ sójává, hogy Isten dicsőíttessék ilyen módon is általunk.

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, a golgotai kereszt evangéliumáért, azért, hogy életedet adtad értünk, bűnösökért, akik megtagadtunk Téged, nem hittünk Benned, akik saját fejünk után mentünk, és még ma is saját bűnös természetünk gyakran elcsábít minket, de Te mégis feláldoztad magadat értünk a golgotai keresztfán, hogy új életre támassz fel bennünket, és megszentelj minket, bűneinkből megszabadítva, és a Te utjaidra tanítva.

Köszönjük azt a kiváltságot, hogy a Te ígédet adtad nekünk. Gyakran nem gondolunk ebbe bele, hogy milyen kiváltság ez, hogy az Isten, az egyetlen hatalmas és felséges Úr szava és üzenete bízott ránk! Hány millióan, sőt milliárdan nem ismerik! Pont ezért kérünk, hadd tekintsük és vegyük komolyan mindazt, amit itt az Igében mondtál, hogy amikor az ígét adtad nekünk, felelősséget és feladatot is adtál hozzá. Nemcsak örömet, nemcsak a Hegyi beszéd elején lévő

boldogságot, hanem felelősséget, hogy továbbadjuk, és Hozzád hívogassunk minél többeket. Segíts így sóvá lennünk mások számára. Add, hogy az ige maradjon életünk, gyülekezetünk, szolgálataink középpontjában.

Bocsásd meg, amikor az Ige háttérbe szorul, amikor egy átlagnapon is csak 5-10 percig, vagy néhány perccel tovább figyelünk arra, és utána éljük úgy az életünket, és hozzuk meg döntéseinket, mintha nem is hallottuk volna, minthogyha nem a Te gyermekeidként kellene mindenhol lennünk. Kérünk, hogy szabadíts meg bennünket ettől a kísértéstől és büntől, óvj meg bennünket attól, hogy ízetlenné váljunk, és add a Te igédet újból és újból, mert fülünk is csak akkor van a hallásra, ha a Szentlélek nekünk adja azt. Szívünk is csak akkor tudja befogadni az igét, ha nyitogatod, mint Lídiáét. Kérünk ezért, Te magad legyél az, aki naponként erősíts minket ebben a szolgálatban, és a Teáltalad elkészített alkalmakat segíts észrevennünk, megragadnunk, élnünk ezekkel.

Bocsásd meg eddigi mulasztásainkat, bocsásd meg félelmeinket, hogyha akár a hátratételtől féltünk, akár azért, hogy nem értenek velünk egyet, és kisebbségben maradunk, vagy attól rettegtünk, hogy ki fogunk lógni a sorból. Kérünk, mindezeket Te rendezd el a mi szívünkben, adj bátorságot, és adj Hozzád való ragaszkodást, lássuk meg felebarátainkat olyan bűnös embernek, amilyenek mi is vagyunk, és olyanoknak, akiknek szüksége van az evangéliumra, arra, hogy a kárhozatból megmentsd őket, és Hozzád hívja valaki őket. Szentlelked bátoríts minket naponként ebben a szolgálatban.

Köszönjük, hogy ezekben a nehéz időkben is bízhatunk Benned, hogy Te vagy az igazi Szabadítónk, hisz ezt az egész vírushelyzetet is a Te kezedből vehetjük el, és így annak végét is Tőled kérhetjük és várhatjuk. Magasztalunk azért, hogy áldássá tudod fordítani akár a bezártságot, akár a korlátozásokat, akár úgy, hogy minél többet figyelünk Rád, több igét kapunk, akár úgy, hogy egymással, amikor beszélünk, jobban odafigyelünk a szavakra, vagy más egyéb módon, ahogyan testvérként segíthetjük egymást. Könyörgünk azért, hogy őrizz meg a hitben minket, mert akár egyedül töltjük napunkat, akár munkahelyen, akár családdal, mindig és mindenkor a Te gyermekeidként kell és lehet élnünk. Köszönjük ezt a kegyelmet és kiváltságot.

Könyörgünk, hogy őrizd meg családjainkat, minden korosztályt, gyermekektől kezdve idősekig, és köszönjük, hogy több családban is születhettek gyermekek gyülekezetünkben, áldd meg, kérünk, életüket, szüleiket.

Könyörgünk azért is, hogy segíts minél hamarább találkozoznunk. Magasztalunk, hogy a templomot felújíthatjuk, kérünk, hogy áldd meg a munkálatokat is, hadd legyen majd a templom új fényében is Téged dicsőítő és magasztaló.

Köszönjük, hogy Te vagy az, aki megőrzöl nap mint nap a kegyelemben, és várhatjuk ígéreted szerint azt, hogy velünk legyél, kegyelmesen megőrizz, megtarts bennünket. Kérjük, Urunk, hogy mint hű szolgálid, várjunk Téged vissza, cselekedjük azt a munkát, amit ránk bízál, ne legyünk haszontalan szolgálid. És addig a napig is, amíg szemtől szembe láthatunk majd Téged, segíts keresnünk a Te akarodat minden helyzetben, minden körülmények közepette bízni és hinni Benned, követni Téged.

12. TI VAGYTOK A FÖLD SÓJA

Így maradj velünk, őrizz meg minket továbbra is szent nevedért és egyszülött Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

397,1-4 ének

1. Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed,
Mondd a világnak: hajnalod közel!
Mert nem hagy az, ki népeket teremtett,
Senkit sem éjben, bűnben veszni el.
Légy örömmondó békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

2. Lásd: millióknak lelke megkötözve,
Rabláncként hordoz sötét bűnöket;
Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztje
Mily gazdag élet kútja lett neked.
Légy örömmondó békekövet,
Hirdesd: a szabadító elközelgetett!

3. Mondd minden népnek: elveszett juháért
Mit tett a Pásztor – csuda szerelem –
Földig hajolt a kárhozott világért
S meghalt alant, hogy élhess odafenn.
Légy örömmondó békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

4. Küldj fiaidból, akik nemhiába
Élvezik kincsed: Hirdessék szavad;
Öntsd lelked értük győzelmes imába:
Mindent, mit adtál, Krisztus visszaad.
Légy örömmondó békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!